

ζυγος. Ἡ λύπη μου ἦτο ἀνέκφραστος· ἤδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν πολλὰ ἀκόμη ἔτη εὐτυχεῖς!

Ἡ φωνὴ τοῦ λόρδου, τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως, ἔγεινέ πω; ὑπόκωφος, ὡς ἂν ἐπνίγεται ἐντὸς τοῦ στήθους, ὅτε ὠμίλει περὶ τοῦ θανάτου τῆς γυναικός του. Ἐν τούτοις ἡ συγκίνησις ταχέως παρήλαθε καὶ ὁ λόρδος ἀνέλαθε τὴν συνήθη ἔκφρασιν.

— Ὅτε ἔπνεε τὰ λοίσθια, μὲ ἔκραξε καί μοι εἶπεν «Ἀγαπητέ μου, ἐφέρθης πρὸς ἐμὲ τόσον εὐγενῶς καὶ ἐγὼ σὲ ἠπάτησα δοῦσα τὴν χειρὰ μου. Διέπραξα μέγα ἀμάρτημα. Naί, σὲ ἠπάτησα. Διότι τότε ἐγὼ ἤμην ὑπανδρευμένη. Καὶ ὁ σύζυγός μου ζῆ ἀκόμη. Ὅταν ἀποθάνω, κάμε μου τὴν τελευταίαν χάριν — νὰ ἀποδώσῃς τὸ πτώμα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Τὰς πληροφορίας περὶ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ θὰ εὔρης ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δέματος». Ταῦτα λέγουσα μοὶ ἐμεϊδίασε διὰ τελευταίαν φοράν καὶ μοὶ ἔρριψεν ἐν βλέμμα πλήρες ἀγάπης· ἐν πολῦτιμον δάκρυ ἀπεσπασθῆ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της... καὶ ἐξέπνευσεν...

Ψυχρὸς ἰδρῶς περιέρρευεν τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀδάντη, καὶ ὅτε ὁ λόρδος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐντὸς τοῦ δωματίου ὡς παράφρων.

— Τί λέγετε, μιλῶρδε; ἦτο ὑπανδρευμένη; ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἀγωνιώσης.

Ὁ Ἄγγλος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δέμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνεχείρισεν ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγός του.

— Τὸ γνωρίζετε; ἠρώτησεν ἡσύχως τὸν Ἀδάντην, λάβετέ το παρακαλῶ. Ἐν αὐτῷ ἐκτὸς τῆς διευθύνσεώς σας βεβαίως θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα δὲν παρετήρησα. Τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον ἐτοποθέτησα ἔξω τοῦ δωματίου περιέχει τὸ πτώμα τῆς ἀποθανούσης. Ἐγὼ ἐξέπλήρωσα τὸ καθήκόν μου, ἐκτελῶν τὴν τελευταίαν θέλησίν της. Λυποῦμαι πολὺ ὅτι σὰς ἀνησύχησα καὶ ὅτι σὰς ἔφερα οὐχὶ εὐχαρίστους εἰδήσεις. Πιστεύω καὶ ὑμεῖς ἐὰν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐκάμνετε τὸ αὐτό. Ἄς ἀναπαυθῆ εἰς τὸ ἐδῶ νεκροταφεῖον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἡ γῆ τῆς πατρίδος εἶνε ἐλαφροτέρα τῆς ξένης. Ἐπαναλαμβάνω, λυποῦμαι ἐκ καρδίας διότι σὰς ἀνησύχησα καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Ἦτο εὐγενῆς γυνὴ καὶ πιστὴ σύζυγος.

Λέγων αὐτὰς τὰς λέξεις ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀδάντη, ὡσεὶ ἠυχαρίσται αὐτὸν διὰ τὴν καλοσύνην του· καὶ πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ Ἀδάντης συνῆλθη, ὁ λόρδος εὗρισκετο ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Ὁ Ἀδάντης ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος· ἀκούων τὸν ἤχον τῆς ἀπομακρυνομένης ἀμάξης ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Ἀντήχουν ἀκόμη εἰς τὰ ὠτὰ του αἱ λέξεις «ἦτο πιστὴ σύζυγος!» Ἄσυνειδήτως ἤνοιξε τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἐκράτει μέχρι τοῦδε εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐκεῖ εὔρεν ἐκτὸς ἄλλων καὶ μικρὰν σημείωσιν ὅπου ἦτο γεγραμμένον: «Ὅτι,

ἐχώρισεν ἡ ζωὴ θὰ τὸ ἐνώση ἐκ δευτέρου ὁ θάνατος».

Ὁ Ἀδάντης ἐξῆλθε τοῦ γραφείου καὶ ἐξερχόμενος προσέκρουσεν εἰς τὸ κιβώτιον· ἐν αὐτῷ περιείχετο μολυβδίνη νεκροδόχη. Ἀνοίξας αὐτὴν εἶδε τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς ὠραίας συζύγου του, ἣν εἶχεν ἀποβάλλει τῆς οἰκίας του πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν ὀργισθεὶς ἀδίκως.

Ἀκόμη ἦτο ὠραία καὶ τὸ παγερόν ἐπὶ τῆς μορφῆς της μειδιάμα ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγε: «συγχωρῶ καὶ ζητῶ συγχώρησιν». Ὡ! πόσον ἐπεθύμει ὁ Ἀδάντης νὰ ἀκούσῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους ὅτε ἔζη ἡ σύζυγός του!

Ἐπῆρχεν ἄρα γε ἐν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀδάντη, ὅτε οὗτος ταχέως καὶ μὲ βαρὺν στεναγμὸν ἔκλειε τὴν θυρίδα τῆς νεκροδόχης;

Maurice Jokai.

K. Γ.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΝΙΛΣΩΝ

Ἡ διάσημος αἰοδὸς Χριστίνα Νίλσων ἀπεφάσισε νὰ ἀποσυρθῆ εἰς Λονδῖνον, ἔνθα πρόκειται νὰ οἰκοδομηθῆ ἔπαυλιν ἐν τῇ συνοικίᾳ South-Kensington. Μία ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ἐρημεριδῶν, αἵτινες ἀναφέρουσι τὴν εἰδησιν ταύτην, παρέχει τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίας περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ σταδίου τῆς αἰοδοῦ.

Ἡ Νίλσων ἐγεννήθη τῇ 20 Ἀπριλίου 1843 ἐν χωρικῇ καλύβῃ κειμένη ἐντὸς δάσους εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Σουηδικῆς πολίχνης, τοῦ Βεξίου. Ἦτο τὸ ἕβδομον τέκνον πτωχοῦ δασοφύλακος, ὅστις μουσὸληπτος ἂν ἔπαιζε βιολίον, καὶ μετέδιδεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας του ὅτι ἐγίνωσκεν ἐκ τῆς μουσικῆς. Ἡ Χριστίνα ὑπερέβαλλε πάντας τοὺς ἀδελφούς της διὰ τῆς περὶ τὸ μανθάνειν εὐχερείας. Ἐπταετίς ἔτι ἔφαλλε τὰ ἄσματα τοῦ τόπου διὰ μικρᾶς, ἀλλὰ διαυγοῦς καὶ ἀκριβοῦς φωνῆς, συνοδεύουσα διὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βιολίου. Εἷς ἐκ τῶν ἀδελφῶν της συνέλαθε τὴν ἰδέαν νὰ ὠφεληθῆ ἐκ τῆς εὐφυΐας της, καὶ τὴν κατέπεισέ ποτε νὰ ὑπάγῃ μαζὴ του εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Βεξίου, ὅπως εἰ δυνατόν, ἐπιδειχθῆ δημοσίᾳ. Καὶ τὰ δύο παιδιά ἀνεχώρησαν διὰ μέτου τοῦ δρυμῶνος γυμνόποδα, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶχον ὑποδήματα. Ὁ πρῶτος αὐτῶν σταθμὸς ὑπῆρξε χωρίον τι, ἔνθα ἤρχισαν νὰ ψάλλωσιν ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ, συνέλεξαν δ' ἐκ τῆς πρώτης ταύτης καλλιτεχνικῆς δοκιμασίας των τὸ σημαντικὸν ποσὸν ἑπτὰ σολδία. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον εὑρεθῆ κύριοι τοσούτου κεφαλαίου.

Οἱ νεαροὶ φιλότεχνοι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των, ἀφίκοντο εἰς Βεξίον, καὶ ἐκεῖ πρὸ τῶν πανηγυριζόντων ὀμίλων ἐπανελάβον τὴν δοκιμα-

σίαν. Ἡ Χριστίνα μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ ἀνάστημα τὸ βιολίον της, καὶ τὸ παράδοξον τῆς ἀντιθέσεως ἀνακμιβόλως συνήργησεν εἰς τὸ νὰ συναθροίσῃ περὶ αὐτὴν πολυπληθὲς ἀκροατήριον. Ἀγαθὴ τύχη, εὐρέθη ἐν αὐτῷ φιλόκαλός τις κύριος, ὀνόματι Τόρνερξελν, δικαστικὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις κατεπλάγη ὑπὸ τῆς ἐκτάκτου ποιότητος καὶ τοῦ ὄλων ἰδιοφυοῦς ἤχου τῆς παιδικῆς ἐκείνης φωνῆς. Οὗτος ἐξετάσας τὴν παιδίσκην, ἐπληροφόρηθη παρ' αὐτῆς, περὶ τῆς κατοικίας τῶν γονέων της, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας πορευθεὶς παρ' αὐτοῖς, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀγωγὴν της. Ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ εὐχαρίστως. Ὁ κ. Τόρνερξελν εἶχεν ἤδη ὀμιλήσει περὶ τῆς μικρᾶς θαυματουργοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Βαλλερίου, γνωστὴν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς βαρῶνης Lenhusen, ἣτις λαμβάνει αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν της καὶ τῇ παρέχει τοὺς ἀναγκαίους διδασκάλους. Ὁ πρῶτος αὐτῆς καθηγητὴς τῆς ὀδικῆς ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ τὴν φωνὴν της. Ἀλλ' εὐτυχῶς δι' αὐτὴν καὶ τὴν τέχνην παρεδόθη μετὰ τινὰ χρόνον εἰς τὸν Βάρτελ, ὅστις παρεσκεύασε τὴν ὁδὸν της. Ἐν ᾧ εἰργάζετο ἔτι ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του, ὁ Μάγερμπερ ἀκούσας περὶ τῆς νέας αἰοδοῦ τῇ προσέφερε τὸ μέρος τῆς Ἰνὲς ἐν τῇ Ἀφρικανῇ. Ἀλλ' αὕτη ἔσχε τὸ θάρρος νὰ μὴ δεχθῆ τὴν δελεαστικὴν προσφορὰν καὶ νὰ ἀναμῆν τὸ τέλος τῶν σπουδῶν της, ὅπως παρουσιασθῆ πρό τοῦ κοινοῦ.

Εἰς τὸν κ. Καρθαλὸν προώριστο ἡ τιμὴ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον τὸν ἀρτιλαμπῆ ἀστέρα. Μόλις τὴν ἤκουσεν ψάλλουσαν τὰς «Variations» τοῦ Rhode, καὶ τὸ «Robert, toi que j'aime», καὶ τὴν ἐσυμφώνησε διὰ τὸ λυρικὸν θέατρον ἐπὶ μισθῷ 2,000 φρ. κατὰ μῆνα διὰ τὸ πρῶτον ἔτος, 2,500 φρ. διὰ τὸ δεύτερον καὶ 3,000 διὰ τὸ τρίτον ἔτος. Ἡ Χριστίνα Νίλσον ἀνεφάνη τὸ πρῶτον πρό τοῦ κοινοῦ τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1864 ἐν τῇ Τραβιάτα, εἰδικῶς μεταφρασθεῖσα πρὸς τοῦτο. Τῇ ἐπαύριον ἦτο διάσημος, καὶ τὸ ὄνομά της ἐζήρητο ἀπὸ πάντων τῶν στομάτων. Ἡ ἐπιτυχία της ἐστερεώθη κατὰ τὰς παραστάσεις τῆς Μάρθας, τοῦ Δὸν Ζουάν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Μαρικοῦ ἀνδρῶ. Εἶχε δὲ κατ' ἔτος τρίμηνον ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τοῦ Λυρικοῦ Θεάτρον.

Κατὰ τὸ 1866, διατελοῦσα ἐν ἀδείᾳ, ἐψάλλεν ἐν Λονδίῳ καὶ συνῆψε μετὰ τινος Ἀμερικανοῦ θεατρῶνου συμβόλαιον διὰ μίαν περίοδον ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις. Ἐκεῖθεν ἐπανήλθε φέρουσα ἐνὸς ἑκατομμυρίου καθαρὸν κέρδος, ὅπερ ἀπώλεσε μετ' ὀλίγον ἕνεκα χρεωκοπίας τινός, ἀλλὰ τὸ ἀντικατέστησε διὰ νέου πλοῦτου κτηθέντος ἐπίσης ταχέως ὡς ὁ πρῶτος. Γνωστὴ εἶνε τοῦ γάμου της ἡ ἱστορία μετὰ τοῦ Ρουζῶ καὶ ὁ ἐπίλογος τοῦ γάμου τούτου, τούτέστιν ἡ πρόσφατος

δίκη, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισεν ἡ Νίλσον πρό τῶν παρισινῶν δικαστηρίων. Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνημάτων, ἅτινα θέλουσι χρησιμεύσει πρὸς διακόσμησιν τοῦ μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς ἀναχωρητηρίου ἐν South-Kensington εὐρίσκεται εἰκὼν τις τοῦ Φραγονάρδ παριστῶσα μικρὰν πλανόδιον αἰοδόν. Εἰς τὴν εἰκὼνα ταύτην ἀσμενίζει ἰδίως ἀνευρίσκουσα ἐν αὐτῇ τὰς ταπεινὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου της.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Λουλούδια εἶν' οἱ στίχοι μου κομμέν' ἀπ' τὴν καρδιά κι' ἔχουνε τὴν ἀγάπη μου γιὰ μόνη μυρωδιά.
Κι' ἐγὼ θερίζω ἀπ' τὴν καρδιά στίχους πολλοὺς γιὰ σένα, καὶ σ' τοὺς ἀρίω ἐνθύμημα τώρα ποῦ πάω 'ς τὰ ξένα.

Ὅσο τοὺς βλέπεις, κόρη μου, 'ς ἓνα χαρτί ἐκεῖ χλωμοί, χλωμοί καὶ ἄχαροι, θλιμμένοι, φτωχικοί, νὰ κιτρινοφυλλιάζουσε σὰν ἀνθη πατημένα, θὰ πῆ πῶς ζῶ μαύρη ζωὴ μακρὰ ἀπὸ σέ 'ς τὰ ξένα.

Κι' ἂν κάποια ἡμέρα τοὺς ἰδῆς μὲ ξεφνικὴ χαρὰ νὰ πάρουν δευτέρη ζωὴ, καὶ τάνθη τὰ ξηρὰ ν' ἀπλώσουνε τὰ φύλλα τους χλωρὰ καὶ μυρισμένα, τότε θὰ πῆ πῶς ἔρχουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὰ ξένα.

Ἄν ὅμως μέσ' 'ς τὴν πλειὸ γλυκεῖά τῆς νεότητός σου γιορτῇ ἰδῆς πῶς ξάφνω ἐβούστησαν οἱ στίχοι ἀπ' τὸ χαρτί, λυπήσου καὶ τοὺς στίχους μου, λυπήσου με κι' ἐμένα, γιὰτὶ θὰ πῆ πῶς πέθανα ἐκεῖ μακρὰ 'ς τὰ ξένα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΚΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΕΝ ΙΝΔΙΚΗ

Ὀλίγοι τόποι παρουσιάζουσιν εἰς τοὺς περιηγητὰς τοσαῦτα θέληγητρα ὡς ἡ μεγάλη χερσόνησος τοῦ Ἰνδοσταν. Ἐπὶ τῆς παραδόξου ταύτης γῆς ἀπέραντον διανοίγεται πεδῖον μελετῶν πρό τοῦ καλλιτέχνου, τοῦ σοφοῦ, τοῦ φιλοσόφου. Οἱ σιδηρόδρομοι ἐχάραξαν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἐκπολιτιστικὰ τῶν ἔχνη, ἀλλὰ τὸ μυστηριῶδες νέφος τὸ συγκαλύπτει τὴν ἀνεξερεύνητον ταύτην χώραν πυκνοῦται αὖθις μετὰ τὴν διαβάσιν τῶν ἀτμομηχανῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὄξεια συρίγματα εἰς μάτην προσπαθοῦσι νὰ ἐξεγείρωσι λαὸν ὑπνωτισμένον ὑπὸ τῶν εἰδώλων του.

Ἄμα τῇ ἀφίξει του εἰς ἰνδικὴν τινὰ χώραν ὁ Εὐρωπαῖος κατέχευται ὑπὸ ζωηροῦ θαυμασμοῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ βᾶθη οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διεισδύσῃ· αἰσθάνεται δ' ἑαυτὸν ἐν πλήρει ἀπομονώσει. Οἱ κάτοικοι ἀπομακρύνονται εἰς τὴν προσέγγισίν του, αἱ οἰκίαι κλείονται εἰς τὴν διάβασίν του, τὸ